

Και... μελετώντας τα να κλαιοι

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Θεολόγος)

Είναι γνωστό ότι τα ισχυρότερα δηλητήρια της νεοταξικής προπαγάνδας ενσταλάσσονται μες στα σχολεία. Εκμεταλλεζόμενοι οι εθνοαποδομητές την έμφυτη ευαισθησία και αθωότητα των παιδιών και την, λόγω φόβου, πρωτίστως, ή ανιάτου προοδευτικότητας, «προσαρμογής» κάποιων εκπαιδευτικών, επιβάλλουν και προωθούν τα εθνοκτόνα πονηρεύματά τους.

Έχω γράψει επανειλημμένως για τα «σχολικά βιβλία», «πανέρια με οχιές», που εδώ και μία δεκαετία, διακινούνται στα σχολεία. Όσο προχωρεί ο καιρός και τα γεγονότα, κάποιες αναφορές στα βιβλία αυτά, αρχίζουν και γίνονται κατανοητές. Λες και κάποιοι γνώριζαν τα επερχόμενα και προετοίμαζαν ή, καλύτερα, αποκοίμιζαν το εύκολο και ανυπεράσπιστο θύμα: τους νέους.

Έχω ενώπιόν μου το βιβλίο «Νεοελληνική Γλώσσα» της Γ' Γυμνασίου. Την ευθύνη για την επιλογή των κειμένων είχαν τέσσερις εκπαιδευτικοί. Την υψηλή εποπτεία όμως και την τελική έγκριση για την εκτύπωση του βιβλίου και την αποστολή του στα σχολεία, την είχε το τότε Παιδαγωγικό Ινστιτούτο και νυν Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής. (Θα έλεγα ότι ορθώς αφαιρέθηκε η λέξη «παιδαγωγικής». Η λέξη αγωγή, παράγεται από το ρήμα «άγω», που σημαίνει οδηγώ. Το ίδιο ρήμα στον μέλλοντα κάνω «άξω», από δω οι αξίες. Προφανώς οι ευφυείς και σοφοί πρόγονοί μας, μας διδάσκουν, μέσω του λαμπρού αυτού ετυμολογικού κατορθώματος, ότι η αγωγή πρέπει να άγει, να οδηγεί, το μέλλον της πόλης-πολιτείας, σε αξίες. Και πρώτη αξία η φιλοπατρία, διότι «μητρός τε και πατρός... τιμώτερον εστί η πατρίς» κατά τον Πλάτωνα).

Το βιβλίο της Γ' Γυμνασίου περιέχει 8 ενότητες:

«1^η ενότητα: Η Ελλάδα στον κόσμο.

2^η: Γλώσσα-Γλώσσες και πολιτισμοί του κόσμου.

3^η: Είμαστε όλοι ίδιοι. Είμαστε όλοι διαφορετικοί.

4^η: Ενωμένη Ευρώπη και Ευρωπαίοι πολίτες.

5^η: Ειρήνη-Πόλεμος.

6^η: Ενεργοί πολίτες για την υπεράσπιση οικουμενικών αξιών.

7^η: Τέχνη: Μία γλώσσα για όλους.

8^η: Μπροστά στο μέλλον».

Εκ των περιεχομένων διαπιστώνουμε ότι το βιβλίο έχει μία σαφή παγκόσμια, παγκοσμιοποιητική διάσταση. Είναι «βιβλίο χωρίς σύνορα». Η υπερεθνική «ελίτ-αλήτ», εξ άλλου βδελύσσεται τα σύνορα. Οι ασυνόρευτες συνθήκες, τα ασυνόρευτα κράτη είναι ο διακαής πόθος τους, προς μεγίστη χαρά των μωαμεθανών λαθρομεταναστών και των ποικιλώνυμων «αλληλέγγυων». Κάποτε, σε τούτο τον τόπο, επιστρατεύονταν οι άριστοι των επιστημών και της τέχνης για την συγγραφή βιβλίων για την εκπαίδευση, γι' αυτό ακόμη και σήμερα, πολλοί γέροντες, με νοσταλγία ανατρέχουν σ' αυτά. Τώρα, όταν λήγει το σχολικό έτος, οι μαθητές, χαιρέκακα τα καίνε.

Τώρα το πιστοποιητικό επιλογής των «συγγραφέων» είναι η στάθμη της αφιλοπατρίας, εκκλησιομαχίας και ψευτοπροοδευτικότητας.

Μία σύντομη περιήγηση στο προς εξέταση βιβλίο της Γ' Γυμνασίου θα καταδείξει το, όπως το ονομάζω, ύπουλο παιδομάζωμα.

Σελ. 11. Κείμενο: «Η ελληνική κοινωνία αλλάζει».

Διαβάζω: «Η ενεργή παρουσία των μειονοτήτων στην ελληνική κοινωνία διατάραξε τα τελευταία χρόνια την ως τότε κυρίαρχη εικόνα της αρμονικής εθνικής ομοιογένειας και έθεσε επιτακτικά πλέον το ζήτημα της συνύπαρξης διαφορετικών εθνοπολιτισμικών ομάδων.

Τα παιδιά στο σχολείο καλούνται να μάθουν να ξεχωρίζουν τα κοινά στοιχεία που έχουν μεταξύ τους κουλτούρες που στην πρώτη ματιά μοιάζουν διαφορετικές, να εκτιμούν την αξία άλλων πολιτισμών εκτός από τον δικό τους, να αναγνωρίζουν την ετερογένεια, και όχι την ομοιογένεια, ως βασικό χαρακτηριστικό των σύγχρονων κοινωνιών.

Υπογραφή, Χριστίνα Κουλούρη, καθηγήτρια πανεπιστημίου.

Σελ. 53. Κείμενο: «Πολυεθνικές τάξεις στο σχολείο».

«Αν κάποιος επισκεφθεί ανυποψίαστος ένα δημόσιο Δημοτικό σχολείο σε κάποιες γειτονιές της Αθήνας, θα ξαφνιαστεί: υπάρχουν τάξεις του Δημοτικού, όπου ένα στα τρία ή περισσότερα από τα παιδιά που φοιτούν έχουν την Ελλάδα για δεύτερη πατρίδα και τα ελληνικά για δεύτερη (και, καμιά φορά, σχεδόν άγνωστη) γλώσσα.

Την πρώτη φορά που βρέθηκα σε μία τέτοια τάξη, άκουσα έκπληκτος αλλά και ντροπιασμένος για την άγνοιά μου δασκάλους να μου εξηγούν πόσο ραγδαία αλλάζει η «εθνική» σύνθεση του μαθητικού πληθυσμού των δημόσιων Δημοτικών σχολείων χρόνο με τον χρόνο. Πόσο οι ίδιοι πελαγώνουν αβοήθητοι και ακαθοδήγητοι να διευθύνουν τις νέες πολυπολιτισμικές τους τάξεις. Πόσο πολύπλοκα και δύσκολα είναι τα εκπαιδευτικά, παιδαγωγικά και κοινωνικά προβλήματα που δημιουργεί η συνύπαρξη παιδιών διαφορετικής εθνικότητας, με πελώρια διαφορά επιπέδου στη γνώση της γλώσσας, τη

μαθησιακή υποδομή και τις εξωσχολικές συνθήκες ζωής».

Και το κείμενο συνεχίζεται με τον συγγραφέα να επιχαίρει διότι οι τάξεις γίνονται «πλουσιότερες» και καλύτερες χάρις στους «ξένους». Υπογραφή: Π. Τσίμας, δημοσιογράφος.

Σελ. 65. Κείμενο: «Ε.Ε. και ελληνική ταυτότητα».

«Είμαστε όλοι εκτεθειμένοι σε αληθινό βομβαρδισμό πολιτιστικών προϊόντων που διαμορφώνονται σύμφωνα με τη διεθνή διαφημιστική προβολή. Τα κράτη-έθνη δεν ανέκοψαν, αλλά αδιαφόρησαν γι' αυτή την εξέλιξη. Η Ελλάδα την ενίσχυσε μάλιστα έμμεσα με ιδεολογικό προσανατολισμό σε μία διαστρεβλωμένη και γι' αυτό χωρίς απήχηση ελληνική και χριστιανική παράδοση και με αδιαφορία...».

Υπογραφή: Κώστας Σημίτης, πρώην πρωθυπουργός.

Σελ. 90. Κείμενο: «Η σκληρή πραγματικότητα του πολέμου».

«Ας μη μας ξεγελούν οι παρασημοφορήσεις και οι παρελάσεις, οι υποδοχές και οι παράτες. Στους πραγματικούς πολέμους υπάρχουν μόνο μαυραγορίτες και βιαστές, στρατηγοί και μισθοφόροι και βέβαια υπάρχουν και οι μεσάζοντες κάθε είδους: οι μεσάζοντες των όπλων και οι μεσάζοντες των συνθηκών, οι μεσάζοντες των πράξεων και οι μεσάζοντες των αποφάσεων, οι μεσάζοντες των ιδεών και οι μεσάζοντες της πληροφορίας. Όμως στην πραγματικότητα του πολέμου [...] προκύπτουν θύματα».

Υπογραφή: Ν. Σκουτέρη-Διδασκάλου. Και το '40 έτσι ήταν;

Σελ. 106. Κείμενο: «Ο νεανικός ιδεαλισμός».

«Τα περισσότερα παιδιά που γνωρίζω, πλούσια ή φτωχά, επιθυμούν βαθιά να κάνουν κάτι σημαντικό στη ζωή τους. Μου μιλάνε για την επιθυμία τους να προστατεύσουν τα τροπικά δάση, να σώσουν τις θαλάσσιες χελώνες ή να βοηθήσουν παιδιά που ζουν στο δρόμο...».

Υπογραφή: Peter Dalglish. (Υπάρχει πιο σημαντικό πράγμα στη ζωή σου από την προστασία της χελώνας; Βρέθηκε η αιτία της κρίσης).

«Εδώ στην Ελλάδα αντιμετωπίζουμε περίεργα τις ΜΚΟ: Όταν η Διεθνής Αμνηστία και το Παράρτημα του Ελσίνκι καταγγέλουν παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Τουρκία, γράφουμε την είδηση στην πρώτη σελίδα. Όταν οι ίδιες οργανώσεις διαμαρτύρονται για καταπίεση των μαρτύρων του Ιεχωβά, των Σλαβόφωνων ή των Μουσουλμάνων στην Ελλάδα, είναι ανθελληνικές και πληρωμένες από ξένα κέντρα. Ουσιαστικά μας ενοχλεί η ανεξαρτησία τους: θα τις θέλαμε με το μέρος μας (όπως και όλες τις άλλες εξουσίες) και ξεχνάμε ότι αυτό θα καταργούσε αυτόματα το διεθνές τους κύρος.

Είμαι υπερήφανος που ανήκω στις περισσότερες από αυτές τις οργανώσεις. Πιστεύω πως ο σεβασμός στα ανθρώπινα δικαιώματα, ενιαία και αδιαπραγμάτευτα, είναι η μόνη ιδεολογία που μας απέμεινε – αλλά και η μόνη που μας χρειάζεται».

Υπογραφή; Νίκος Δήμου, συγγραφέας, μεταξύ άλλων, του βιβλίου «η δυστυχία να είσαι Έλληνας».

«Όλα τα εγκλήματα στην ιστορία είναι απόρροια κάποιου φανατισμού. Όλες οι σφαγές έγιναν από αρετή, στο όνομα της αληθινής θρησκείας, του νόμιμου εθνικισμού, της καλής πολιτικής, της σωστής ιδεολογίας και τέλος, στο όνομα του αγώνα εναντίον της αλήθειας του άλλου, του αγώνα εναντίον του σατανά».

Υπογραφή; Φρανσουά Γιάκομπ

(Μαθαίνει ο μαθητής ότι η «αληθινή θρησκεία» του είναι εγκληματική).

«Νομίζω ότι είμαστε μπροστά σε μία πλουραλιστική νέα κοινωνία, αρκετά ανεκτική και ανοικτή, και ταυτόχρονα πολύ ψυλλιασμένη, επιφυλακτική και σε διαρκή αμφισβήτηση. Άλλωστε ακόμα και η απάθεια είναι συχνά μία μορφή αντίδρασης. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι νέοι σήμερα φορούν τα πάντα και δεν ακολουθούν μία μόδα, ότι ακούνε διάφορες μουσικές και όχι μόνο ένα είδος, ότι ψηφίζουν διαφορετικά κόμματα σε κοινές παρέες, ότι γεμίζουν μικρά θέατρα και σινεφίλ αίθουσες, ότι κατέβηκαν στους δρόμους, ότι δεν παραμυθιάζονται με ήρωες και ινδάλματα ή στρέφονται σε εκείνους του παρελθόντος, όπως ο Τσε ή ο Μάρλεϊ».

Υπογραφή; Μία Κόλλια (;)

Δεν παρέθεσα, δεν αρκεί ο χώρος, καθόλου κείμενα από την «αντιρατσιστική» 3^η ενότητα. Σ' αυτήν περιέχονται 5-6 κείμενα με θέμα τον ρατσισμό, σχεδόν ενοχοποιούνται οι Έλληνες μαθητές. Συναντούμε, για παράδειγμα, έρευνα του 4^{ου} Γυμνασίου Αθηνών, με ερωτήσεις, όπως:

«Σας ενοχλεί το γεγονός ότι στην Ελλάδα έχουν έρθει τα τελευταία χρόνια αλλοδαποί;».

Υπάρχει περίπτωση ένα παιδί να πει «ναι»; Θα «στιγματιστεί» ως ξενόφοβος, ρατσιστής, χρυσανγίτης και θα εισπράξει και την χλεύη του «προοδευτικού» καθηγητή.

Στην ίδια ενότητα (σελ. 58) θα βρούμε κείμενο για το ολοκαύτωμα των Εβραίων, όχι όμως και για τις ρατσιστικές Γενοκτονίες των Ελλήνων, διότι η «ελληνοτουρκική φιλία»- υποτέλεια των ελλαδικών κυβερνήσεων στα αρπακτικά της Άγκυρας- δεν επιτρέπει τέτοιες αναφορές. (Θυμίζω ότι τα βιβλία εκπονήθηκαν το 2003, επί υπουργίας του ΓΑΠ και διανεμήθηκαν το 2006, επί Γιαννάκου).

Ερωτώ: Μ' αυτά που περιέχει το σχολικό βιβλίο καλλιεργείται και αναπτύσσεται η εθνική και θρησκευτική συνείδηση των Ελλήνων μαθητών, όπως προβλέπει το Σύνταγμα;

Πηγή:www.antibaro.gr/